

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 112.

Tiende Session.

30te Møde.

Fredagen den 13de November.

(Fortsat.)

Tiemroth (fortsat): Der er en anden Grund endnu, som vi maae tage i Betragtning ved at give den høitærede Minister Bemyndigelse til at flytte over til en anden Straffearart. Denne vil ikke kunne blive paa-lagt, naar denne Paragraph gaaer ud, men er den givet, saa vil Ministeren kunne gjøre det; men denne Forandring i Straffemaaden kan ikke Andet end stride mod deres Følelse, som skulde udføre Forholdsreglen; det er en Uretfærdighed, som begaaes imod dem, der ere dømte, og det bliver Marsag i, at Fængsels-disciplinen bliver fordærvet fra først af. De, der saaledes ere overførte til det nye Fængsel, vilde næppe blive holdte i saa streng Affson-dring, som Disciplinen krævede. Den nye Disciplin vil altsaa ikke blive prøvet, som den skulde prøves; thi man kan ikke faae Folk til at gjøre det Urigtige med den Energi som det ubetinget Rigtige; det lader sig ikke gjøre; det skader disse Fængsler, Disciplinen bliver fra Begyndelsen ikke, som den skulde være; derimod lader den sig meget godt gennemføre gradvís; naar man har seet paa Tegningerne over dette Fængsel, vil man see, at man for een Gang, en Række Gæller, kan indføre den strenge Disciplin og derimod kan man gjerne lade det være for andre. Det bliver altsaa blot den strenge Affsondring, som man ikke vil kunne indføre undtagen efterhaanden, og det er ogsaa i den alene, forsaavidt den anvendes uden at være paalagt ved Dom, at Uretfær-

digheden bestaaer. Naar Paragraphen gaaer ud, vil der ikke skee nogen Ulempe.

S. Sage: Den hidtil her i Thinget fulgte Taktik er nu forandret; tidligere talte man om, at Dommen hjemlede Fangerne en Ret, til at blive i det Fængsel, hvor de vare indsatte, men den ærede Forslagsstiller erklærer nu, at en saadan Ret ved Dom ikke er hjemlet, thi han erkjender, at ved, at § 3 gaaer ud, har den ærede Minister Ret til at oversføre Fangerne til det nye Fængsel, ved at lade denne Paragraph gaae ud bliver Resultatet altsaa det, at Justitsministeren gennemfører Loven paa den Maade, han forstaaer den. Jeg skal dog spørge den ærede Taler, som har stillet dette Forslag, om han virkelig troer, at han, naar han stod som Fængsels-directeur, og der var enkelte Fanger, som han ansaae det for særdeles nødvendigt at henflytte i en anden Straffeanstalt, vilde finde det heldigt, at dette var afhængigt af denne Fanges særlige Dasse; eller om det ikke vilde blive et overordentligt vanskeligt Forhold, om netop de Fanger, ligeoverfor hvilke det var nødvendigt at gennemføre en streng Disciplin, havde deres frie Billie i Henseende til, hvor de vilde henflyttes og hvorledes de vilde arbejde i Fremtiden?

Idet den ærede Rigsdagsmand omtalte Cellesystemets Fordele og Mangler i Almindelighed, erklærede han, at det havde til Følge, at mange Fanger vare udgaaede af disse Fængsler som gale.

Uagtet jeg veed, hvor overordentlig farlig det er at nævne andre Landes Exempel, seer jeg mig dog nødsaget til at gjøre det.